Church Law
Society

CHURCH REPORTER
2/2023

Newsletter for the English-speaking members and friends of the Church Law Society
Prague – Brno – Olomouc – Stříbro – České Budějovice

20th February 2023 | Volume 8
Česká verze

Účastníci evropského synodálního setkání, které se konalo v Praze 6. – 9. února 2023.

Foto Jana Podhorská

Local group in Prague

Evropské synodální setkání v Praze

V Praze se ve dnech 6. až 9. února 2023 uskutečnila evropská kontinentální fáze synodálního procesu. První jednací den byl zahájen společnou mší svatou, kterou celebroval kardinál Jean-Claude Hollerich, lucemburský arcibiskup. Následně delegáti z 39 biskupských konferencí vyslechli první příspěvky. Úvodní slovo pronesl Mons. Tomáš Halík, nositel Templetonovy ceny, čestný člen Společnosti pro církevní právo (viz níže: Duchovní slovo Mons. Tomáše Halíka).

Mons. Tomáš Halík během své úvodní řeči při zahájení Evropského synodálního setkání v Praze.

Foto Anicka Guthrie

Poté nastal čas pro vstupy delegátů jednotlivých biskupských konferencí. První jednací den přišla řada na první třetinu, celkem 13 vstupů. Za každou biskupskou konferenci mohla promluvit dvojice, která dostala šest minut prostoru na reflexi, jaká témata otevíraná synodou jsou pro danou zemi podstatná. Následně byly založeny diskusní skupinky, ve kterých pokračovala diskuse odpoledne. Den byl zakončen večerní modlitbou s písněmi z komunity Taizé.

První den synodálního setkání byl zakončen modlitbami z Taizé.

Foto Jakub Šerých

Druhý jednací den byl zahájen opět mší svatou. Jejím hlavním celebrantem byl kardinál Marc Ouellet, do té doby prefekt Dikasteria pro biskupy. Dopoledne pokračovaly příspěvky další třetiny zástupců biskupských konferencí. Šestiminutové příspěvky se střídaly s pauzami k modlitbě. Před obědem se účastníci opět rozdělili do diskusních skupinek, jejichž pracovní zasedání proběhla odpoledne. V podvečer promluvili zástupci poslední třetiny delegací, mezi nimiž byla i česká. Den byl zakončen společnou modlitbou vedenou zástupci Ukrajinské řeckokatolické církve.

Debaty v malých skupinkách.

Foto Jana Podhorská

Třetí den kontinentálního zasedání synody začali účastníci společnou modlitbou vedenou představiteli Konferencí evropských církví a Ekumenické rady církví a následovala práce ve skupinkách. Zasedání bylo zakončeno slavnostní mší svatou v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha, při které koncelebrovali delegáti Evropského synodálního setkání. Hlavním celebrantem byl kardinál Mario Grech, generální sekretář Synody. Spolu s ním koncelebrovali 3 další kardinálové, 45 biskupů, 80 kněží a účastnilo se přibližně 500 věřících.

Slavnostní bohoslužba v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze.

Foto Lucie Horníková

Poslední den synodálního setkání byl opět zahájen mší svatou, které předsedal arcibiskup Jude Thaddeus Okolo, apoštolský nuncius v České republice. Jednalo se o poslední den, kterého se účastnili všichni delegáti synodálního setkání.

Výsledkem pražského synodálního setkání je společný dokument, jehož návrh byl předložen redakčním výborem shromáždění. Dokument nebyl předem připravován, ale vznikal postupně až v průběhu setkání. Jedná o dokument prozatímní, který ještě bude předmětem několika změn. Následně se rozešle všem účastníkům k případné další revizi, a až poté se předá generálnímu sekretariátu Synody.

Mezi závěry dokumentu mimo jiné stojí, že je potřeba prohloubit teologii synodality a teologii formace v synodalitě. Jedním z návrhů také je, aby se podobné setkání, na němž by se sešli biskupové a laici, konalo pravidelně, alespoň jednou za deset let.

Duchovní slovo Mons. Tomáše Halíka

Sestry a bratři,
Když byli křesťané na počátku svých dějin dotazováni, co je ono nové, co přinášejí, zda je to nové náboženství nebo nová filozofie, odpovídali: je to cesta.

Je to cesta následování toho, který řekl: Já jsem cesta.

K této vizi se křesťané během dějin neustále vraceli, zejména v dobách krizí. Křesťanství, křesťanská víra a křesťanská církev je cesta, dynamická realita. Úkolem světového biskupského synodu je *anamnesis*, připomenutí, oživení a prohloubení dynamického charakteru křesťanství: cestou bylo na počátku, cestou má být nyní i navěky. Církev je společenství poutníků, communio viatorum, je živým, tedy stále otevřeným, proměňujícím se a vyvíjejícím se organismem. Synodalita, společná cesta (syn hodos), znamená stálou otevřenost vůči Božímu Duchu, skrze něhož v církvi žije a působí vzkříšený, živý Kristus.

Synoda je příležitost společně naslouchat tomu, co dnes Duch říká církvím.

V těchto dnech máme společně reflektovat první plody cesty oživení synodálního charakteru církve na našem kontinentu. Je to krátký úsek dlouhé cesty. Tento malý, ale důležitý fragment dějinné zkušenosti evropského křesťanství je třeba vložit do širšího kontextu, do barevné mozaiky globálního křesťanství budoucnosti. Máme jasně a srozumitelně říci, čím dnešní evropské křesťanství chce a může odpovědět na radost a naději, bolesti a úzkosti celé naší planety, která je dnes mnoha způsoby propojená a zároveň mnoha způsoby rozdělená a globálně ohrožená.

Setkáváme se v zemi s dramatickou náboženskou historií. Patří k ní počátky reformace v 14. století, náboženské války v 15. a v 17. století a tvrdé pronásledování církve ve 20. století. V žalářích a koncentračních táborech hitlerismu a stalinismu se křesťané učili praktickému ekumenismu a dialogu s nevěřícími, solidaritě, sdílení, chudobě a „vědě kříže“.

Tato země prošla třemi vlnami sekularizace v důsledku společensko-kulturních změn: „měkkou sekularizací“ při rychlém přechodu z agrární do industriální společnosti, tvrdou násilnou sekularizací v době komunistického režimu a další „měkkou sekularizací“ při přechodu z totalitní společnosti do křehké pluralitní demokracie postmoderní doby. Právě proměny, krize a zkoušky jsou výzvou k hledání nových cest a příležitostí k hlubšímu pochopení toho podstatného.

Papež Benedikt na cestě do této země poprvé vyslovil myšlenku, že by církev měla – podobně jako kdysi jeruzalémský chrám – vytvářet „nádvoří pohanů“. Zatímco sekty akceptují pouze ty, kteří jsou jim zcela oddaní, církev si musí uchovat otevřený prostor i pro duchovně hledající, pro ty, kteří přestože se neidentifikují plně s jejím učením a praxí, cítí svou blízkost vůči křesťanství. Ježíš prohlásil: „Kdo není proti nám, je s námi“ (Mk 9,40); varoval své učedníky před horlivostí revolucionářů i inkvizitorů, před jejich pokusy hrát si na anděly posledního soudu a příliš rychle oddělovat pšenici od plev.

Už svatý Augustin tvrdil, že mnozí z těch, kteří si myslí, že jsou venku, jsou ve skutečnosti uvnitř a mnozí, kteří si myslí, že uvnitř, jsou skutečnosti venku.

Církev je tajemství; víme, kde církev je, ale nevíme, kde není.

Věříme a vyznáváme, že Církev je tajemství, svátost, znamení (signum) – znamení jednoty celého lidstva v Kristu. Církev je dynamickou svátostí, je cestou k tomuto cíli.

Úplné sjednocení je eschatologický cíl, který může být plně uskutečněn až na konci dějin. Teprve tehdy bude církev úplně a dokonale jedna, svatá, katolická a apoštolská. Teprve tehdy budeme vidět a zrcadlit Boha plně, tak, jak je.

Úkolem církve je stále udržovat v lidských srdcích touhu po tomto cíli a zároveň odolávat pokušení považovat jakoukoli podobu církve, jakýkoliv stav společnosti a stav náboženského, filozofického nebo vědeckého poznání za konečný a dokonalý.

Je třeba stále rozlišovat konkrétní podobu církve v dějinách od její eschatologické podoby, rozlišovat církev na cestě, církev bojující (ecclesia militans), od vítězné církve v nebi (ecclesia triumphans). Považovat církev uprostřed dějin za dokonalou ecclesia triumphans vede k triumfalismu, nebezpečné formě idolatrie. „Ecclesia militans“, pokud nebojuje s pokušením triumfalismu, se může stát hříšnou militantní institucí.

Vyznáváme s pokorou, že se to opakovaně v dějinách křesťanství stalo. Tyto tragické zkušenosti nás vedou k pevnému přesvědčení, že posláním církve je být zdrojem spirituální inspirace a transformace, plně respektující svobodu svědomí každé lidské osoby a odmítající jakoukoliv formu mocenského nátlaku a manipulace.

Nejen politická moc, ale i morální vliv a duchovní autorita mohou být zneužity, jak nám ukázaly skandály sexuálního, psychologického, ekonomického a spirituálního zneužívání v církvi, především zneužívání a vykořisťovaní těch nejslabších a nejzranitelnějších.

Trvalým úkolem církve je misie. Misie v dnešním světě nemůže být rekonkvistou, projevem nostalgie po ztracené minulosti, proselytismem, manipulací, snahou vtěsnat hledající do existujících mentálních a institucionálních hranic církve. Spíše je třeba tyto hranice rozšiřovat a obohacovat právě o zkušenosti hledajících. Bereme-li vážně princip synodality, pak misii nemůžeme chápat jako jednostranný proces, nýbrž jako doprovázení v duchu dialogu, úsilí o vzájemné porozumění. Synodalita je proces učení, v němž nejen učíme druhé, ale také my sami se učíme od druhých.

Výzva otevřít uvnitř chrámu církve „nádvoří pohanů“, integrovat hledající, byla určitým krokem na cestě synodality v duchu 2. vatikánského koncilu. Dnes však je třeba jít dál. Něco se stalo s celou chrámovou podobou církve a my to nesmíme ignorovat. Kardinál Bergoglio před svým zvolením na Petrův stolec připomněl slova Písma: Ježíš stojí u dveří a klepe. A dodal: dnes však Ježíš klepe zevnitř. Chce jít ven a my ho musíme následovat. Musíme překročit naše dosavadní mentální i institucionální hranice, jít především k chudým, marginalizovaným, trpícím. Církev má být polní nemocnicí – tuto myšlenku papeže Františka je třeba dále rozvinout. Polní nemocnice musí mít zázemí církve, která je schopná nabídnout kompetentní diagnosu (čtení znamení času), prevenci (posílit systém imunity proti infekčním ideologiím jako je populismus, nacionalismus a fundamentalismus), terapii a dlouhodobou rekonvalescenci (včetně procesu smíření a hojení ran po dobách násilí a nespravedlnosti). Církev musí vytvářet místa ticha, v němž křik zraněné přírody a tichý pláč utlačovaných doléhá do svatyně svědomí; Pán nám otvírá uši, oči a ústa, abychom se mohli stát hlasem bezhlasých a advokáty chudých.

K tomuto svému velmi důležitému úkolu církev nutně potřebuje spojence – „nová evangelizace“ musí být společná cesta (syn hodos). K druhým nesmíme přistupovat s pýchou a arogancí vlastníků pravdy. Pravda je kniha, kterou nikdo z nás ještě nedočetl do konce. Ježíš na Pilátovu otázku neodpověděl žádnou teorií, ideologií ani definicí pravdy. Vydal však *svědectví pravdě*, která všechny nauky a ideologie přesahuje; zjevil pravdu, která *se děje*, která je

živá a osobní. My nejsme vlastníci pravdy, nýbrž milovníci pravdy a milovníci toho, který jediný smí říci: Já jsem pravda. A zároveň říká: Já jsem cesta a život.

Pravda, která by nebyla živá a nebyla by cesta, byla by spíše ideologií, pouhou teorií. Ortodoxie musí být spojena s ortopraxí – správným jednáním. A nesmíme opominout třetí, hlubinnou dimenzi života v pravdě: *orthopatii*, správnou vášeň, touhu, vnitřní zkušenost – spiritualitu. Především skrze spiritualitu – duchovní zkušenost jednotlivých věřících a celé církve, nás Duch postupně uvádí do celku pravdy.

Nová evangelizace a synodální proměna církve i světa je proces, v němž se musíme učit uctívat Boha nově a hlouběji – v Duchu a pravdě.

Nesmíme se bát toho, že některé podoby církve umírají: „Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.“ (Jan 12,24).

Nesmíme hledat Živého mezi mrtvými. V každém období dějin církve musíme projevit umění duchovního rozlišování, rozlišit na stromu církve ratolesti, které jsou živé a které jsou suché a mrtvé.

Triumfalismus, uctívání mrtvého Boha, je třeba nahradit pokornou *kenotickou eklesiologií*. Život církve spočívá v účasti na paradoxu Velikonoc: sebe-vydání a sebepřekročení, proměnu smrti ve vzkříšení a nový život.

Očima víry můžeme vidět nejen pokračující proces stvoření (creatio continua), nýbrž také v dějinách – a zejména v dějinách církve – pokračující proces vtělení (incarnatio continua), utrpení (passio continua) a vzkříšení (resurrectio continua).

K velikonoční zkušenosti rodící se církve patří překvapení, že Vzkříšení není resuscitace minulosti, nýbrž radikální transformace. Vzkříšeného Ježíše nemohli poznat ani jeho nejbližší a nejdražší. Marie Magdaléna ho poznala podle hlasu, Tomáš podle ran, poutníci do Emauz při lámání chleba.

I dnes je důležitou součástí křesťanské existence dobrodružství hledání Živého Krista, který k nám přichází v mnoha překvapujících – někdy anonymních – podobách. Prochází zavřenými dveřmi strachu. Mineme se s ním, když se uzamkneme do strachu. Přichází k nám jako hlas, který oslovuje naše srdce – mineme se s ním, pokud se necháme ohlušit hlukem ideologií a komerčních reklam. Ukazuje se nám v ranách našeho světa; pokud budeme tyto rány ignorovat, nemáme právo říci s apoštolem Tomášem: Můj Pán a můj Bůh! Ukazuje se nám jako neznámý cizinec na cestě do Emauz, mineme se s ním, když nebudeme ochotni s těmi druhými lámat náš chléb.

Církev je „signum“ – svátostným znamením, symbolem onoho „univerzálního bratrství“, eschatologického cíle dějin církve, dějin lidstva a celého procesu stvoření. Věříme a vyznáváme, že je *signum efficiens* – účinným nástrojem tohoto procesu sjednocování. K tomu je třeba spojit kontemplaci a akci – „eschatologickou trpělivost“ se svatým nepokojem srdce (iniquitas cordis), který smí skončit až v Boží náruči na konci věků. Modlitba, adorace, slavení eucharistie a „politická láska“ jsou vzájemně kompatibilní prvky procesu divinizace, christifikace světa.

Také politická diakonie, vytváření kultury blízkosti a solidarity, empatie a pohostinnosti, vzájemného respektu a budování mostů mezi lidmi různých národů, kultur a náboženství je bohoslužbou, součástí oné metanoia, v níž se lidská a mezilidská realita proměňuje, dostává božskou kvalitu a hloubku.

Církev se podílí na proměně světa především evangelizací, která je jejím hlavním posláním. Plodnost evangelizace spočívá v *inkulturaci*, inkarnaci víry do živé kultury, do stylu myšlení a života lidí. Semeno slova musí být zasazeno dost hluboko do dobré půdy. Evangelizace bez inkulturace je pouhou povrchní indoktrinací – a zvláště v této části Evropy jsou lidé alergičtí na jakoukoliv indoktrinaci.

Evropské křesťanství bylo považováno za vzorný příklad inkulturace: křesťanství se stalo dominantní silou evropské civilizace. Postupně se však ukazovaly i deficity a stíny tohoto typu evangelizace.

Od doby osvícenství jsme v Evropě svědky jisté „ex-kulturace" křesťanství, sekularizace kultury a společnosti. Proces sekularizace nepřinesl zánik křesťanství, jak to někteří očekávali, nýbrž jeho transformaci. Některé prvky evangelijní zvěsti, které církev v době spojení s politickou mocí opomíjela, se vtělily do sekulárního humanismu. Druhý vatikánský koncil se pokusil ukončit „kulturní války" mezi katolicismem a modernitou a právě tyto hodnoty (např. důraz na svobodu svědomí) cestou dialogu integrovat do oficiálního učení církve.

První věta konstituce Gaudium et spes zní jako manželský slib: církev slíbila modernímu člověku lásku, úctu a věrnost, solidaritu a vnímavost pro jeho radosti a naděje, úzkosti a bolesti. Tato vstřícnost se však nesetkala s přílišnou ochotou k reciprocitě. „Modernímu člověku" se církev zdála jako příliš stará a nepříliš atraktivní nevěsta. Navíc vstřícnost církve vůči moderní kultuře přišla v době, kdy modernita právě končila. Kulturní revoluce kolem roku 1968 byla patrně vrcholem a zároveň koncem epochy modernity. Rok 1969, kdy člověk vstoupil na měsíc a vynález mikroprocesoru zahájil věk internetu, můžeme považovat za symbolický počátek nové postmoderní doby. Tuto dobu charakterizoval zejména paradox globalizace – na jedné straně téměř univerzální propojení, na druhé straně radikální pluralita.

V naší době se ukazuje spíše temná stránka globalizace – globální šíření násilí (od útoků teroristů na Manhattan v roce 2001 po státní terorismus ruského imperialismu, ruskou genocidu na Ukrajině), pandemie nakažlivých chorob, ničení životního prostředí a ničení morálního klimatu působením populismu, fake-news, nacionalismu, politického radikalismu a náboženského fundamentalismu.

Jeden z prvních proroků globalizace, Teilharda de Chardin, tvrdil, že vrcholná fáze procesu globalizace (kterou on nazýval planetarizací a zasazoval ji do kontextu celkového vývoje kosmu) nebude nesena nějakým automatismem vývoje a pokroku, nýbrž vědomým a svobodným obratem lidského rodu k „jediné síle, která sjednocuje, aniž by ničila". Tuto sílu spatřoval v lásce, jak jí rozumí evangelium. Láska je sebeuskutečnění skrze sebepřekročení.

Jsem pevně přesvědčen, že tento rozhodující okamžik nastává nyní a že obrat křesťanství k synodalitě, proměna církve ve společenství poutníků, může mít dopad na osud celé lidské rodiny.

Synodální obrat může a má být pozváním, povzbuzením a inspirací všech jít společně, společně růst a zrát.

Má dnešní evropské křesťanství dost odvahy a duchovní energie, aby odvrátilo hrozbu „střetu civilizací", proměnilo proces globalizace v proces komunikace, sdílení a vzájemného obohacení, v „civitas ecumenica", ve školu lásky a „univerzálního bratrství"?

V době prázdných a zavřených kostelů v důsledku pandémie koronaviru jsem si kladl otázku, zda tento „lock-down" není varovným prorockým znamením. Tak může vypadat vel-

ká část světa, pokud naše křesťanství neprojde revitalizací, pokud nepochopíme, co „Duch říká církvím“.

Má-li církev pomáhat proměňovat svět, musí se sama trvale proměňovat: být „ecclesia semper reformanda“. Má-li reforma, změna formy, např. některých institucionálních struktur, přinést dobré plody, musí ji předcházet a doprovázet revitalizace „krevního oběhu“ těla církve – a tím je spiritualita. Nelze se zaměřit pouze na jednotlivé orgány a zanedbat péči o to, co je spojuje a co do nich vlévá Ducha a život.

Mnozí „rybáři lidí“ mají dnes podobné pocity jako galilejští rybáři na břehu genezaretského jezera při svém prvním setkání s Ježíšem: „Máme prázdné ruce a prázdné sítě, celou noc jsme pracovali a nic neulovili“. V mnoha zemích Evropy jsou prázdné či poloprázdné kostely, kláštery a kněžské semináře.

Ježíš nám říká totéž, co řekl unaveným rybářům: Zkuste to znovu, zajeďte na hlubinu. Zkusit to znovu, neznamená opakovat staré chyby. Je třeba vytrvalosti a odvahy opustit mělčinu a zajet na hlubinu.

„Proč se bojíte – cožpak nemáte víru?“ říká Ježíš ve všech bouřích a krizích.

Víra je odvážná cesta na hlubinu, cesta proměny (metanoia) církve i světa, společná cesta (syn-hodos) synodalita.

Je to cesta od *paranoia* k *metanoia* a k *pronoia*, od ochromujícího strachu (paranoia) k prozíravosti, rozlišování, otevřenosti pro budoucnost, k porozumění Božím výzvám ve znameních doby.

Kéž naše setkání v Praze je odvážným a požehnaným krokem na této dlouhé a náročné cestě.

Mons. Tomáš Halík, profesor Univerzity Karlovy

Pozdrav účastníkům synodálního setkání od předsedy vlády České republiky

Vážení delegáti biskupských konferencí, dámy a pánové, milí hosté,
pracovní povinnosti mi bohužel neumožnily zúčastnit se Vašeho závěrečného shromáždění evropského kontinentálního setkání Synody osobně, proto mi dovolte Vás všechny pozdravit alespoň takto na dálku. Věřím, že za sebou máte úspěšné jednání a že se Vám všem v Praze líbilo.

Křesťanství mělo zásadní význam na formování Evropy, a to včetně základních hodnot, na kterých je postavena i dnešní evropská civilizace, jako jsou lidská svoboda, úcta k člověku nebo solidarita. Je důležité, aby křesťanský pohled na svět a člověka zůstával i nadále silným hlasem přítomným ve veřejném prostoru, aby křesťané byli nadále „světlem světa“ a „solí země“. Synodální témata nám to velmi jasně připomínají.

Sama diskuse nad jednotlivými podněty a návrhy „zezdola”, z různých zemí a krajů, je současně velkým svědectvím světu: máme urovnávat stezky, zakopávat propasti, strhávat zdi, a současně nesmíme přestat pojmenovávat dobro a zlo.

To všechno dokáže právě slovo. Otevřený a upřímný dialog, jehož nedílnou součástí je ochota naslouchat druhému. Děkuji Vám, že se tohoto mnohdy nelehkého úkolu ujímáte.

Přeji Vám ve Vaší činnosti hodně úspěchů a Božího požehnání.

Prof. Petr Fiala, předseda vlády ČR

České paměti na stránkách Newsletteru Právnické fakulty Univerzity Karlovy

S velkým potěšením jsme si přečetli nejnovější internetový Newsletter Právnické fakulty Univerzity Karlovy č. I/23, který připravilo Oddělení komunikace a vnějších vztahů Právnické fakulty Univerzity Karlovy. Otiskujeme dvě zprávy, které nám udělaly zvláště radost.

Projev děkana právnické fakulty

Vážené kolegyně, vážení kolegové, vážené studentky, vážení studenti, vážení čtenáři. Dovolte mi, abych vám v prvním newsletteru tohoto roku popřál v něm jen to nejlepší. Ovšem rád bych se nejprve ohlédl do minulosti.

V uplynulých třech letech naše společnost zažila několik velkých krizí. Během pandemie koronaviru jsme celé tři semestry dokázali hbitě reagovat a adaptovali jsme se na distanční výuku. Za to bych chtěl celé akademické obci poděkovat.

Sotva jsme se z pandemie vzpamatovali, přišel 24. únor 2022 a s ním i válka na evropském kontinentě. Fakulta opět nezůstala stranou a jasně odsoudila ruskou agresi na území Ukrajiny a definovala ji jako zřejmé porušení mezinárodního práva.

Zažili jsme však také mnoho pozitivních počinů a úspěchů. V loňském roce vznikla dvě nová centra, a to Centrum migračního a uprchlického práva a Centrum pro konstitucionalismus a lidská práva, čímž fakulta potvrdila své hodnotové směřování. Nad fakultou vlála ukrajinská vlajka ... Zástupci fakulty v médiích prosazují principy demokracie, humanismu a lidských práv. To je pro mě jako děkana fakulty důkazem, že kráčíme správným směrem.

Na závěr bych dodal několik přání do nového roku. Přejme si, ať se radujeme i z malých úspěchů, oceňujeme ty, co se snaží posouvat věci kupředu, podporujeme občanskou společnost, chováme se k ostatním kolegiálně, pomáháme druhým a usmíváme se na ně. S tímto přístupem nás všech věřím, že fakulta bude tím místem, kde všichni budeme rádi působit a navzájem se setkávat.

Přeji vám, ať rok 2023 prožijeme i nadále v demokratické společnosti mající úctu k lidským právům.

prof. Radim Boháč, děkan PF UK

Požehnání knihy České paměti

Prezentace knihy pamětí prof. J. R. Tretery

Dne 14. prosince 2022 se konala prezentace a udělení svátostiny žehnání nejnovější knize ***J. R. Tretery*** *České paměti: Dobrodružný život právníka, profesora právnické fakulty a kněze a jeho rodičů v posledních 120 letech.*

Po představení knihy, poděkování všem, kteří se na jejím vzniku podíleli, a přečtení prvního úryvku přistoupili přítomní kněží a jáhnové v čele s kardinálem Dominikem Dukou k požehnání knihy. Následovala série autorských čtení, kterou hudebně doprovodil doc. Záboj Horák zpěvem a hrou na ukulele.

Na závěr pronesl Mgr. Jan Hájek, jáhen a námořník, slavnostní přípitek. Neformální část večera pokračovala autogramiádou knihy a přátelskými rozhovory. Večera se zúčastnilo téměř sedm desítek členů a příznivců Společnosti pro církevní právo.

Petr Fiala přijal záštitu nad překladem komentáře k zakládacím smlouvám EU do ukrajinštiny

Předseda vlády České republiky

Petr Fiala

přijímá

ZÁŠTITU

nad

projektem překladu komentáře

„Smlouva o fungování EU, Smlouva o EU, Listina základních práv EU“

do ukrajinského jazyka.

Praha, 18. ledna 2023

Prof. Petr Fiala, předseda vlády ČR, přijal 20. prosince 2022 zástupce autorského kolektivu *Komentáře k zakládacím smlouvám EU*, který tvoří učitelé všech čtyř právnických fakult veřejnoprávních univerzit v ČR. Komentář vyšel u příležitosti českého předsednictví v Radě EU. Vedoucí autorského kolektivu, prof. Michal Tomášek, proděkan Právnické fakulty Univerzity Karlovy a čestný člen Společnosti pro církevní právo, předal panu premiérovi výtisk díla a současně mu představil projekt překladu Komentáře do ukrajinštiny. Bude jej zajišťovat Katedra evropského práva Právnické fakulty Univerzity Karlovy pod vedením prof. Michala Tomáška. Ukrajinská verze bude zdarma předána ukrajinským právníkům za účelem jejich přípravy na vstup Ukrajiny do EU. Prof. Fiala poděkoval autorskému kolektivu a převzal nad projektem osobní záštitu, což bylo 18. ledna 2023 stvrzeno oficiálním dokumentem.

Profesor Michal Tomášek předává panu premiérovi Petru Fialovi české vydání komentáře k zakládacím smlouvám Evropské unie.

Foto Úřad vlády ČR

Pražská právněhistorická konference doktorandů

V pondělí 13. února 2022 se na Právnické fakultě Univerzity Karlovy uskutečnila konference s názvem *XI. právněhistorické setkání doktorandů a postdoktorandů*, kterou uspořádala Katedra právních dějin Právnické fakulty Univerzity Karlovy a Centrum právněhistorických studií Historického ústavu Akademie věd ČR a Právnické fakulty Univerzity Karlovy.

Na konferenci prezentovali výsledky dosavadního výzkumu doktorandi z kateder právních dějin českých a slovenských právnických fakult.

Úvodní slovo pronesl prof. Jan Kuklík, vedoucí Katedry právních dějin pražské právnické fakulty a prorektor Univerzity Karlovy. Následovaly tři bloky příspěvků, které moderovali doc. Jiří Šouša z pražské právnické fakulty, doc. Pavel Salák z Právnické fakulty Masarykovy Univerzity a prof. Tomáš Gábriš z Právnické fakulty Trnavské univerzity v Trnavě. Mezi dalšími účastníky z řad učitelů právních dějin a římského práva byli doc. Vladimír Kindl, v letech 2000–2006 děkan pražské právnické fakulty, a dr. Radek Černoch romanista z Brna.

Zaznělo 11 příspěvků doktorandů a postdoktorandů z pražské právnické fakulty, Masarykovy univerzity v Brně, Trnavské univerzity v Trnavě (Slovensko) a Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici (Slovensko).

V prvním konferenčním bloku vystoupil Mgr. Jakub Nagy, prezenční doktorand Katedry právních dějin pražské právnické fakulty, specializující se na církevní právo. Jeho prezentace se týkala historie a současné právní úpravy trestu pokuty v kanonickém právu katolické církve latinské.

Mgr. Jakub Nagy přednáší o trestu pokuty.

Po každém referátu následovala diskuse a doporučení ohledně možností dalšího bádání či precizace disertačních projektů. Přátelské rozhovory nad příspěvky probíhaly i během občerstvení.

Společná fotografie účastníků právněhistorického setkání bezprostředně po ukončení konference.

Foto Jan Beránek a Viola Frková. Text Jakub Nagy.

Pozvánka na pochod po 75 letech

Letos uplyne 75 let od pochodu studentů za svobodu a demokracii. Ti 25. února 1948 jako jediní veřejně projevili nesouhlas s nastupující komunistickou diktaturou a pochodem k Pražskému hradu, sídlu prezidenta republiky, se snažili podpořit prezidenta Edvarda Beneše, aby neustupoval komunistickému tlaku.

K výročí 75 let od pochodu studentů na Pražský hrad zve spolek *Pražský akademický klub 48* na komentovaný průvod stejnou trasou, kterou šli studenti v únoru 1948. Sraz je v sobotu 25. února 2023, v 8:00 před budovou ČVUT na Karlově náměstí.

Trasa pochodu: Karlovo náměstí – Resslova ulice – Jiráskovo náměstí – Masarykovo nábřeží – most Legií – Vítězná – Újezd – Karmelitská – Malostranské náměstí – Nerudova – ukončení u pamětní desky připomínající potlačení studentského pochodu na křižovatce Nerudova – Úvoz – Ke Hradu, zde se uskuteční pietní shromáždění pod záštitou předsedy Senátu Parlamentu ČR pana Miloše Vystrčila.

Nápisy na plakátu: v roce 1948 nepochodovali jen komunisti. Pražský akademický klub 48, studenti za svobodu. Chceš vědět víc a vydat se po 75 letech ve stopách studentů? Přijď ***25. února v 8:00*** *před budovu České technické univerzity na Karlově náměstí. Půjdeme k Hradu, kde proběhne pieta u pamětní desky.*

Z redakční pošty SPCP

Dear Professors Tretera and Horak et al.,

Many thanks for keeping us regularly updated and informed with this newsletter in English. It is much appreciated.

Sincerely yours,

Vincent A. De Gaetano
Chief Justice Emeritus, Malta;
Former Judge & Section President, European Court of Human Rights, Strasbourg;
Commissioner for Education, Ombudsman's Office.

Návštěvnost webových stránek SPCP

Podle statistik zasílaných společností Google navštívilo v lednu 2023 webové stránky Společnosti pro církevní právo *327 uživatelů*. V průměru strávil návštěvník na internetových stránkách SPCP 2 minuty a 12 sekund, přičemž polovina návštěvníků stránek si zobrazí jen jedno okno (jednu webovou stránku) a dále po stránkách SPCP nebrouzdá.

Více než třetina návštěvníků našich stránek sama webové stránky SPCP vyhledá na Internetu. Téměř 40 % uživatelů se na ně dostane kliknutím na odkaz, který je na stránky SPCP přesměruje. Zbytek návštěvníků se na stránky SPCP dostane jiným způsobem.

Jakub Nagy

Church Reporter – Newsletter for the English-speaking members and friends of the Church Law Society, Prague – Brno – Olomouc – Stříbro – České Budějovice, published by Church Law Society, Sudoměřská 25, 130 00 Praha 3, CZ.

Foto na titulní straně: Účastníci evropského synodálního setkání, které se konalo v Praze 6. – 9. února 2023.
Foto Jana Podhorská

Editor-in-Chief: Rev. Jiří Rajmund Tretera OP
Deputy Editor-in-Chief: Záboj Horák
Executive Editor: Jakub Nagy
Technical Editor: Tomáš Grundza
English translation: Gareth Davies
Layout: Marek Novák

Dostupné na: spcp.prf.cuni.cz/newsletter. Vychází měsíčně.

E-mail: spcp@prf.cuni.cz

ISSN 2695-012X